

Ο Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος για την πνευματική προετοιμασία για τα Θεοφάνεια και το παράδειγμα του Οσίου Νικηφόρου του Λεπρού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος χοροστάτησε χθες στην ακολουθία του Εσπερινού, επί τη ιερά μνήμη του οσίου και θεοφόρου Νικηφόρου του λεπρού, στο Ιερό Μητροπολιτικό Παρεκκλήσιο Οσίας Ειρήνης Χρυσοβαλάντου Κατωχωρίου Φαρσάλων και ευχήθηκε στον άγοντα την ονοματική του εορτή Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη π. Νικηφόρο Κουτσιούμπα.

Κατόπιν, ευλόγησε την βασιλόπιτα των συνεργατών, φίλων και προσκυνητών του Ιερού Μητροπολιτικού Παρεκκλησίου.

Ο Σεβασμιώτατος, στο θείο κήρυγμά του, αναφέρθηκε στην πνευματική προετοιμασία των πιστών για τη μεγάλη εορτή των Θεοφανείων και στη σημασία της Βαπτίσεως του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ως της πρώτης μεγάλης δεσποτικής εορτής του νέου έτους, η οποία φανερώνει τη δόξα του Θεού μέσα στον κόσμο. Το κήρυγμα εκφωνήθηκε στο πλαίσιο εσπερινής λατρευτικής σύναξης στο Ιερό Προσκύνημα της Αγίας Ειρήνης της Χρυσοβαλάντου και εντάχθηκε στη συνολική πνευματική προετοιμασία των πιστών για την Κυριακή των Πρώτων Φώτων.

Τόνισε ότι η Εκκλησία, με σοφία και ποιμαντική μέριμνα, οδηγεί τους πιστούς να εισέλθουν στον νέο χρόνο όχι με κοσμικά κριτήρια, αλλά με πνευματική εγρήγορση. Υπογράμμισε ότι, πέρα από τις συνήθειες ευχές για υγεία και δύναμη, **ο χρόνος καλείται να γίνει σωτήριος**, καθώς κάθε χρόνος και κάθε ημέρα της ζωής χαρίζονται από τον Θεό για να αξιοποιηθούν κατά Χριστόν, δηλαδή για να γνωρίσει ο άνθρωπος βαθύτερα τον Χριστό και να δημιουργήσει ζωντανή σχέση μαζί Του. Όταν ο χρόνος βιώνεται με αυτόν τον τρόπο, ακόμη και η καθημερινότητα μεταμορφώνεται σε εμπειρία της Βασιλείας του Θεού.

Στη συνέχεια, αναφέρθηκε στη σύναξη των Αγίων Εβδομήκοντα Αποστόλων, που τιμώνται αυτές τις ημέρες από την Εκκλησία μας, καθώς και στη μνήμη ενός νεοφανούς Αγίου, του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Νικηφόρου του Λεπρού. Επεσήμανε ότι η ζωή του, παρόλο που σημαδεύτηκε από βαριά και επώδυνη ασθένεια, δεν υστερεί σε τίποτε από τη ζωή των μεγάλων ασκητών και οσίων της πίστεώς μας, καθώς υπήρξε ολοκληρωτική προσφορά του εαυτού του και της ύπαρξής του στον Κύριο της δόξης.

Ο Σεπτός Ποιμενάρχης υπογράμμισε ότι **η χάρις του Θεού δεν εγκαταλείπει κανέναν άνθρωπο**, αλλά φωτίζει, λαμπρύνει και δοξάζει όλους, ανάλογα με την προσπάθεια και τον αγώνα του καθενός να παραμένει ενωμένος με τον Χριστό. Υπενθύμισε τον λόγο του Αποστόλου Παύλου, όπως ακούστηκε στο Αποστολικό Ανάγνωσμα, ότι «Θεός εφανερώθη εν σαρκί», ώστε ο άνθρωπος να γνωρίσει τον Αποκαλυφθέντα και Σαρκωθέντα Κύριο και να ενωθεί μαζί Του, βιώνοντας τις πνευματικές χάρες και χαρές της κατά Χριστόν ζωής.

Ακολούθως παρουσίασε τον βίο του Οσίου Νικηφόρου του Λεπρού. Σε ηλικία δεκατριών ετών, ξεκινώντας από τα ορεινά των Χανίων για να εργαστεί ως κουρέας, προσβλήθηκε από τη νόσο του Χάνσεν. Για να αποφύγει την εξορία στη Σπιναλόγκα, αναγκάστηκε να φύγει από την Κρήτη και να μεταβεί στην

Αλεξάνδρεια, όπου συνέχισε να εργάζεται, αντιμετωπίζοντας την προοδευτική εξάπλωση της ασθένειας με πολλή προσευχή, υπομονή και απόλυτη εμπιστοσύνη στον Θεό, σε μια εποχή κατά την οποία η θεραπεία της νόσου δεν είχε ακόμη ανακαλυφθεί.

Έπειτα, μετέβη στη Χίο, όπου συνάντησε τον Άγιο Άνθιμο τον Βαγιάνο, ο οποίος τον εκάρη μοναχό, διακρίνοντας στο πληγωμένο σώμα του και στο βλέμμα του το φως του Χριστού, την υπομονή, την καρτερία, τις μετάνοιες, τις προσευχές, τον πνευματικό αγώνα και κυρίως τη βαθιά του ταπείνωση. Όπως ο Χριστός προσήλθε στον Ιορδάνη ποταμό για να πληρώσει πάσαν δικαιοσύνη, έτσι και ο Όσιος Νικηφόρος πραγματοποίησε στη ζωή του τη δικαιοσύνη του Θεού, τηρώντας τις εντολές Του και αγωνιζόμενος πνευματικά και σωματικά, ώστε η χάρις του Θεού να αυξάνεται μέσα του και να τον καθιστά άνθρωπο φωτεινό κατά Χριστόν.

Ιδιαίτερη αναφορά έγινε στη μετέπειτα διακονία του στο **παρεκκλήσιο της Αγίας Βαρβάρας**, όπου ο Άγιος Ευμένιος έγινε υποτακτικός του. Εκεί καταγράφηκαν τα θαύματα του Οσίου Νικηφόρου, η παρρησία του προς τον Θεό και η υπομονή του μέσα στην ασθένεια και τη θλίψη. Παρά την ταλαιπωρία του, ο Όσιος χαμογελούσε στους ασθενείς που τον επισκέπτονταν, τους ενέπνεε πίστη, δύναμη και αισιοδοξία, με αποτέλεσμα πολλοί να λαμβάνουν θεραπεία μέσω των προσευχών και των πνευματικών του υποδείξεων.

Ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε επίσης στην κοίμηση του Οσίου στις 4 Ιανουαρίου 1964, επισημαίνοντας ότι, παρά τη βαριά ασθένειά του, το σώμα και τα ιερά του λείψανα ευωδίαζαν, φανερώνοντας την πληρότητα της θείας χάριτος που τον είχε επισκιάσει. Εκφράστηκε χαρά για την πνευματική σύναξη και για την προετοιμασία των πιστών ενόψει της μεγάλης εορτής των Θεοφανείων και της Βαπτίσεως του Κυρίου στον Ιορδάνη ποταμό, καθώς και για την τιμή και το προσκύνημα του ιερού λειψάνου και της ιεράς εικόνας του Οσίου Νικηφόρου του Λεπρού.

Κλείνοντας, απηύθυνε πατρικές ευχές προς τον φέροντα το όνομα του Αγίου, πατέρα Νικηφόρο, να μιμείται το παράδειγμά του, να τηρεί τις εντολές του Θεού και να επιτελεί πάσαν δικαιοσύνη στη ζωή του, προσφέροντας ελπίδα, παρηγορία και βάλαμο σωτηρίας σε όλους όσοι προσέρχονται κοντά του, όπου κι αν τον καλέσει η Εκκλησία να διακονήσει, προς δόξαν Θεού και οικοδομή του λαού Του.

